03/01/2022

Άγιος Εφραίμ Νέας Μάκρης: 72 χρόνια από την ανακομιδή των Λειψάνων του

/ Ορθόδοξες Προβολές

Συμπληρώνονται σήμερα, 3 Ιανουαρίου 2022, 72 χρόνια από την ανακομιδή των Τιμίων Λειψάνων του Αγίου Εφραίμ της Νέας Μάκρης. Η εύρεση των μαρτυρικών λειψάνων του Αγίου Εφραίμ έγινε στις 3 Ιανουαρίου 1950 μ.Χ. από την Ηγουμένη Μακαρία Δεσύπρη.

Δείτε στην διαδικτυακή τηλεόραση **www.pemptousia.tv** αφιέρωμα στον Άγιο Εφραίμ στην κατηγορία **ντοκιμαντέρ** πατώντας τον παρακάτω σύνδεσμο

https://www.pemptousia.tv/view/b/category/Documentaries/subCategory/ntokima

Ο Άγιος Εφραίμ γεννήθηκε στις 14 Σεπτεμβρίου του 1384 στα Τρίκαλα κοντά στο Ληθαίο ποταμό. Ήταν γιος πολυμελούς οικογένειας, της οποίας ο πατέρας πέθανε όταν ο Κωνσταντίνος ήταν πολύ μικρός. Για να τον γλυτώσουν από το παιδομάζωμα τον έστειλαν στη Μονή Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, στο όρος των Αμώμων, σε ηλικία μόλις 14 ετών. Εκεί έμεινε ως την ηλικία των 18 ετών σαν δόκιμος μοναχός. Τότε χρίστηκε μοναχός και σε λίγα χρόνια Ιερέας.

Από το 1416 που κατελήφθη η Αθήνα από τους Οθωμανούς η Ιερά Μονή γνώρισε δυο καταστροφές. Κατά την πρώτη ο άγιος έτυχε να προσεύχεται σε μια σπηλιά στο βουνό. Ο οθωμανικός στρατός κατέσφαξε τους άλλους πατέρες και μοναχούς και ακολούθως ο Άγιος τους έθαψε σαν γύρισε.

Τη δεύτερη στις 14 Σεπτεμβρίου του 1425 επέστρεψαν, τον βρήκαν και τον βασάνισαν με ιδιαίτερη αγριότητα για οκτώμισι μήνες. Μαρτύρησε στις 5 Μαΐου 1426 ημέρα ΤΡίτη στις 9 το πρωί σε ηλικία 42 ετών. Το δέντρο όπου τον κάρφωσαν και άφησε την τελευταία του πνοή υπάρχει μέχρι σήμερα.

Όσο ήταν εν ζωή διακρίθηκε για τον ένθεο ζήλο του και τον κοπιώδη αγώνα του ως ιερωμένος. Μπήκε ακόμη στο Άγιο Θυσιαστήριο και λειτουργούσε Ισάγγελος.

Πεντακόσια περίπου χρόνια έχουν περάσει, από το 1426 , όταν στις 5 Μαΐου Αγαρηνοί πειρατές, εισβάλλοντας στο μοναστήρι των Αμώμων, στο λόφο της Νέας Μάκρης, παλούκωσαν με αναμμένο δαυλό στην κοιλιά τον Άγιο Εφραίμ, ηγούμενο τότε σ΄ αυτό το μοναστήρι…

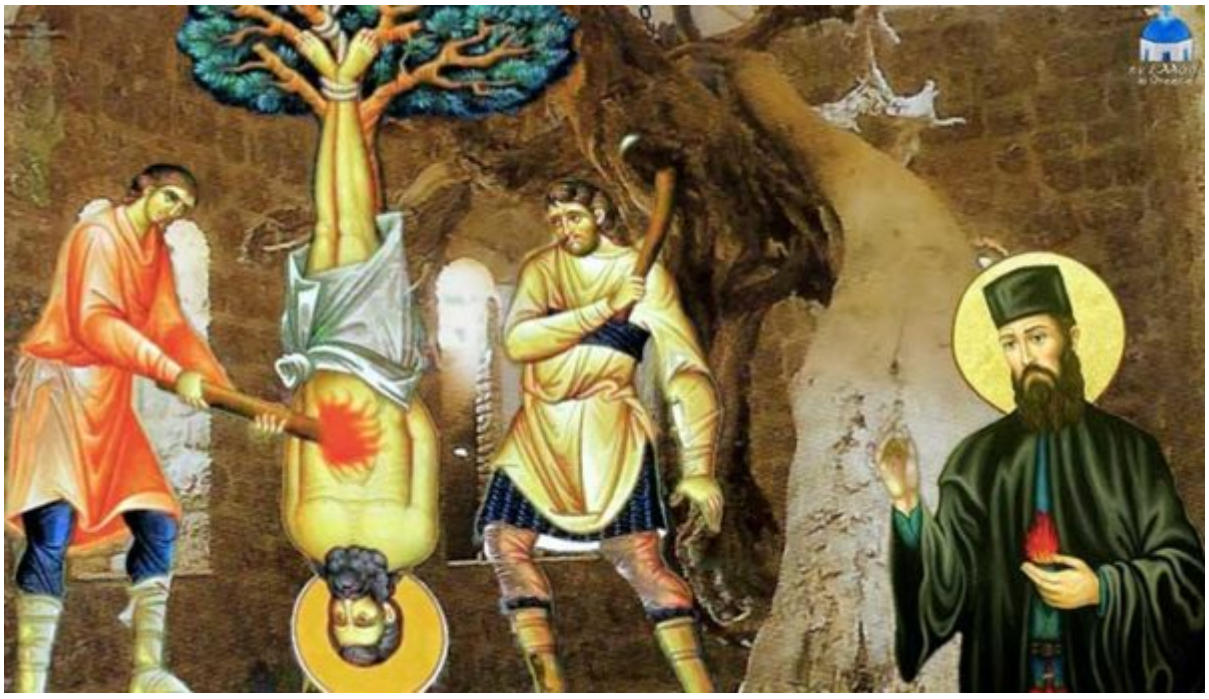

Έκτοτε παρέμενε άγνωστος, μέχρι το 1964 , όταν για λόγους πού μόνο ο Θεός γνωρίζει, κάνει στον χώρο τής αρχαίας Μονής και πάλι ζωντανή την παρουσία του...Στο ερειπωμένο αυτό μοναστήρι, ζει τώρα μια ευσεβής καλόγρια. Είναι η Μακαρία Δεσύπρη, αυτή η φωτεινή ψυχή που με την ταπεινή παρουσία της σημάδεψε τη ζωή του Μοναστηριού στα χρόνια πού ακολούθησαν...

Με αφορμή την επέτειο 72 ετών από την ανακομιδή των Τιμίων Λειψάνων του Αγίου Εφραίμ, παραθέτουμε την αφήγηση της μακαριστής Ηγουμένης Μακαρίας Δεσύπρη, με τίτλο: Στα ερείπια του παλαιού μοναστηριού.

Διηγείται η ίδια: Καθισμένη πάνω στά ερείπια τού παλιού Μοναστηριού, όπου ή θεία Πρόνοια οδήγησε τά βήματά μου, έφερνα τόν στοχασμό μου σέ χρόνια περασμένα, σέ παλιούς καιρούς, όταν σκορπισμένα ήταν παντού τά κόκκαλα τών Αγίων μαρτύρων...

Καί καθώς καταγινόμουν στό καθάρισμα τών χαλασμάτων, αναλογιζόμουνα ότι βρισκόμουνα σέ τόπο ιερό καί έλεγα, –Θεέ μου, αξίωσέ με τήν ανάξια, νά ιδώ κι΄ εγώ έναν από τούς παλιούς πατέρες πού εδώ έζησαν... Καί ενώ περνούσε ό καιρός έχοντας πάντα εσωτερικά τήν ίδια επιθυμία, ένοιωθα μιά φωνή μέσα μου νά μού λέει, –» Σκάψε, καί εκείνο πού ζητάς θά τό βρείς ! Καί μ΄ έναν τρόπο θαυμαστό, ή μυστική αυτή φωνή, μού υπέδειξε τό κομμάτι γής στήν αυλή τού μοναστηριού, πού έπρεπε νά ψάξω. Ό καιρός περνούσε, καί ή φωνή αυτή, κάθε φορά πιό δυνατή μέ προέτρεπε ν΄ αρχίσω...

Έδειξα τό σημείο στόν εργάτη πού φώναξα γιά μιά άλλη επισκευή, στό παλιό Ηγουμενείο, καί τού είπα νά σκάψει. Αυτός, απρόθυμος άρχισε αλλού τό σκάψιμο. Καί αφού είδα ότι δέν μέ άκουγε νά πάει εκεί πού τού έδειχνα, τόν άφησα νά κάνει τό θέλημά του χτυπώντας τούς άγονους βράχους. Τελικά, κατάλαβε τό λάθος του καί γύρισε στό σημείο... «...καί φθάνοντας, έπειτα από ώρες, στό 1,70 βάθος, έφερε ό κασμάς στήν επιφάνεια τήν κεφαλή τού ανθρώπου τού Θεού. Τήν ίδια στιγμή, γέμισε άρωμα ή ατμόσφαιρα! Ό εργάτης χλώμιασε, δέθηκε ή γλώσα του, καί κόπηκε ή μιλιά του –Άφησέ με μόνη, τόν παρακάλεσα...

Γονάτισα μέ ευλάβεια καί ασπάσθηκα τό σκήνωμα τού Αγίου συλλογιζόμενη τήν έκταση οδύνης καί πόνου τού τότε μαρτυρίου του...» Καί αλλού, ή μοναχή Μακαρία Δεσύπρη, εξιστορεί πώς είδε ολοζώντανο τόν Άγιο... –» Ήταν βράδυ, καί διάβαζα μόνη μου τόν Εσπερινό στό ερειπωμένο μοναστήρι, όταν ξαφνικά άκουσα βήματα...Ξεκινούσαν από τό βάθος τού τάφου προχώρησαν στήν αυλή κι΄ έφθασαν στήν πόρτα τής Εκκλησίας. Τά βήματα ακούγονταν δυνατά καί σταθερά καθώς πλησίαζαν. Γιά πρώτη φορά στήν ζωή μου μέσα σ΄ εκείνη τήν ερημιά φοβήθηκα...

Δέν γύρισα ούτε πού νά κοιτάξω ώσπου άκουσα τήν φωνή του νά λέει, –» Ώς πότε θά μ΄ έχεις εκεί πέρα; Κι΄ αυτός (ό εργάτης), πώς πέταξε τό κεφάλι μου έτσι; Γύρισα τότε τρομαγμένη καί τ ό ν ε ί δ α ! Ήταν ψηλός, μέ μάτια μικρά στρογγυλά πού τρεμόπαιζαν στίς κόγχες τους. Έβλεπα τίς ρυτίδες του, καί τά γένια του πού έφθαναν μέχρι τόν λαιμό του. Τό μαύρο ράσο του μαύρο μέ πτυχώσεις, καί στό αριστερό του χέρι κρατούσε ένα φώς υπέρλαμπρο ενώ μέ τό δεξί ευλογούσε !...

Ήταν ένα πλάσμα, 1.500 ετών, καί βρισκόταν μέ τήν δύναμι τού Χριστού ολοζώντανο, ακριβώς δίπλα μου!! –Συγχώρεσέ με, τού είπα, καί αύριο μόλις ξημερώσει ό Θεός τήν ημέρα του, θά σέ φροντίσω... Καί αμέσως έγινε ά φ α ν τ ο ς !

Συνέχισα ειρηνικά τόν Εσπερινό μου, καί τό πρωϊ καθάρισα τά άγια λείψανα, τά έπλυνα, καί άναψα ένα μικρό καντηλάκι. Τό ίδιο βράδυ είδα τόν Άγιο στόν ύπνο μου. Στεκόταν όρθιος καί κατάφωτος μέσα στήν Εκκλησία. Κρατούσε τήν εικόνα του στά χέρια του καί μέ κοίταζε... Άκουσα τήν φωνή του πεντακάθαρα... –» Σ΄ ε υ χ α ρ ι σ τ ώ π ο λ ύ, μού είπε. Ο ν ο μ ά ζ ο μ α ι Ε φ ρ α ί μ ...» Πέρασε αρκετός καιρός απ΄ αυτό τό περιστατικό καί πάντα μέσα μου είχα μιά απορία...

Ώσπου μιά μέρα, μετά τό τέλος τού Εσπερινού, καθώς μέ τό χέρι μου έκλεινα τήν πόρτα τής Εκκλησίας, ακούω τρία χτυπήματα, σάν από κεχριμπαρένιο κομπολόϊ. Κατάλαβα ότι ήταν ό Άγιος, μπήκα στό ιερό πού βρίσκονταν τά άγια λείψανά του, άναψα ένα κερί καί ευλαβικά τά προσκύνησα.

Αλλά τί νά ειπώ καί τί νά λαλήσω, όταν τήν ίδια ακριβώς στιγμή σάν χείμαρος πλημμύρησε όλος ό τόπος από τήν Παραδεισένια εκείνη ευωδία πού τά άγια λείψανα έβγαζαν...».

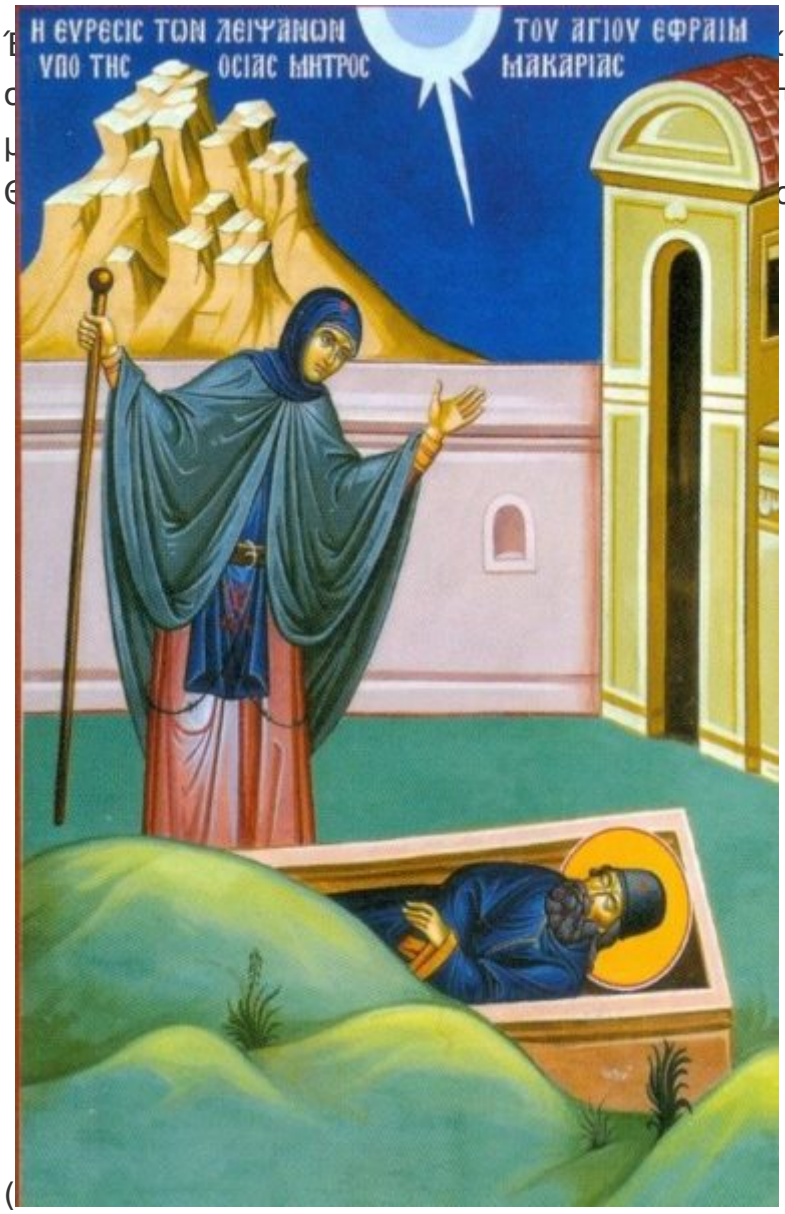

(

ία Δεσύπρη την εμφάνιση του αγίου

τα βιβλία για τον Άγιο Εφραίμ, που

με τον γενικό τίτλο “ΟΠΤΑΣΙΑΙ ΚΑΙ

ού θαυματουργού” – Αθήναι – 1998

Σε άλλη της αφήγηση αναφέρει:

Μου υπέδειξε με τρόπο μυστηριακό, ένα κομμάτι γης στο προαύλιο του Μοναστηριού, με μια εσωτερική απόκοσμη φωνή:
Εκεί σκάψε και θα βρης αυτό που επιθυμείς. Κι έδειξα τον τόπο στον εργάτη που είχα φωνάξει κείνες τις μέρες για μια μικροεπισκευή στο παλιό Ηγουμενείο. Εκείνος δεν ήταν πρόθυμος να σκάψη εκεί που με ωθούσε η εσωτερική φωνή. Ήθελε να σκάψη κάπου πιο πέρα και επειδή επέμενα, δέχθηκε. Εκεί που έσκαβε, όταν έφτασε ένα και εβδομήντα περίπου βάθος, έφερε στο φως ο κασμάς το κεφάλι

του Οσίου ανθρώπου του Θεού, και αυτή τη στιγμή σκορπίστηκε άρρητη ευωδία. Ήταν αυτό που ζητούσα. Ήταν τα λείψανα ενός Αγίου. Να, πως περιγράφεται η εμφάνισί Του με τους παρακάτω στίχους:

Εἶχε τά βλέφαρα κλειστά
καί σφαλιστά τά χείλη.
Τό πρόσωπό του ἦταν χλωμό
καί χυνόταν γαλήνη.
Ἡ ἔκφρασί του τὄλεγε
πώς εἶχε αὐτό τό θάρρος,
γιά νά σηκώση ἄφοβα
τοῦ μαρτυρίου τό βάρος.
Εἶχε τά πόδια ἀδύνατα,
γυμνά κοκκαλιασμένα,
ἔτσι καθώς τά δέσανε
μεσ’ τά σκοινιά μπλεγμένα.
Κι ὅλο τό σῶμα του γυμνό
καί καταπληγωμένο.

Ο εργάτης χλώμιασε, δέθηκε η γλώσσα του, κόπηκε η μιλιά του. Γονάτισα μ’ ευλάβεια κι ασπάστηκα το σκήνωμα κι αισθάνθηκα βαθειά την έκτασι του μαρτυρίου του. Η ψυχή μου γέμισε από αγαλλίασι. Απόκτησα μεγάλο θησαυρό. Άφησέ με σε παρακαλώ μόνη, είπα στον άνθρωπο. Και απομακρύνθηκε. Έσκυψα τότε και παραμερίζοντας το χώμα με προσοχή, έβλεπα με θαυμασμό την αρμονία του σκηνώματος, που μετά από τόσους αιώνες μέσα στη γη, δεν είχε αλλοιωθή.

Το όραμα για το πώς ετάφη ο Άγιος σε αυτό τον τόπο

Μια αδελφή της Μονής, πολύ αργότερα, οραματίστηκε το πώς ετάφη ο Άγιος σ’ αυτό τον τόπο. Είδε ότι ένα σκυλί της Μονής άσπρο με μαύρες βούλες, του καιρού εκείνου, στεκόταν κοντά στο κουφαλιασμένο δέντρο, ήταν πολύ θλιμμένο κι από τα μάτια του τρέχανε δάκρυα. Αυτή την ώρα μπήκαν τρεις αγρότες στο Μοναστήρι, το σκυλί αμέσως πήγε στην κουφάλα του δέντρου και συνέχεια στους αγρότες, με τα σχήματα δε και τις φωνές του τους προκαλούσε να πάνε στην κουφάλα. Εκείνοι κατάλαβαν πως κάτι συνέβη σ’ αυτό το δέντρο και πήγαν κοντά. Το σκυλί έδειξε με το πόδι την κουφάλα όπου είχαν πεταμένο το καταπληγωμένο και κατακομματιασμένο σώμα του Αγίου, το σήκωσαν και αφού έσκαψαν ένα λάκκο, εκεί που βρίσκεται σήμερα ο τάφος του, το απόθεσαν. Το σκυλί μόλις πήραν το σώμα του Αγίου, επήγε στην κουφάλα και πήρε ένα κομμάτι από την πλευρά του Αγίου που είχε απομείνει, από τα πολλά βασανιστήρια που του είχαν κάμει, και

κρατώντας το στα δόντια του το έβαλε στον τάφο με το σώμα του Αγίου. Οι άνθρωποι αυτοί σκέπασαν τον τάφο κι έφυγαν. Χαρακτηριστικόν ότι επρόκειτο για κληρικό είναι το ότι είδα ένα κομμάτι από το ράσο του που ήταν ολοκάθαρο τόσο, ώστε διέκρινα την ύφανσί του και την ποιότητά του. Ήταν ένα ύφασμα του παλαιού καιρού χονδροϋφασμένο στον αργαλειό. Εκείνη τη στιγμή έβρεχε ανάλαφρα λες και έρριχνε ασημένια φυλλαράκια με τα οποία έρραινε ο Ουρανός τον Άγιο και τον τάφο του. Προσπαθώντας να καθαρίσω τα οστά, είδα ότι τα δάκτυλά του τρίβονταν, κι έτσι τα ετοποθέτησα όπως ήταν σε μια από τις τρεις θυρίδες που βρίσκονταν σ' αυτό το μέρος.

Οι θυρίδες, το τζάκι, ο μισογκρεμισμένος τοίχος, έδειχναν ότι ήταν κάποτε ένα καλογερικό κελλί. Ήταν βράδυ, διάβαζα τον Εσπερινό, ήμουνα μόνο σ' αυτόν τον άγιον αλλά ερημικό τόπο, που μ' έφερε ο Κύριος να υπηρετήσω. Ξαφνικά ακούω βήματα που ξεκινούσαν από το βάθος του τάφου, προχώρησαν εις την αυλήν κι έφτασαν στην πόρτα της Εκκλησίας. Κυριεύτηκα από φόβο. Ύστερα ακούω την φωνήν να μου λέγη:
«Έως πότε θα με έχης εκεί πέρα;» και πρόσθεσε:
«Κι αυτός που μου έβαλε το κεφάλι μου έτσι!»...

Γύρισα και τον είδα· Ψηλός, ασκητικός, πολύ μελαχροινός, μάτια μικρά στρογγυλά με ελαφρές ρυτίδες στην άκρη, μακρυά γένεια που έφθαναν έως τον λαιμόν, με όλη τη μοναχική αμφίεσι. Στο αριστερό χέρι κρατούσε ένα φως υπερφυσικό και με το δεξί ευλογούσε. Η ψυχή μου πλημμύρισε από χαρά. Αισθάνθηκα την παρουσία του πολύ γνώριμη. Πήρα θάρρος και δύναμι κι είπα: Συγχώρεσέ με και αύριο μόλις ξημερώση ο Θεός την ημέρα, θα σε περιποιηθώ.

Αμέσως έγινε άφαντος και συνέχισα τον Εσπερινό. Το πρωί μετά την Ακολουθία του Όρθρου, καθάρισα τα οστά από το χώμα με τα χέρια μου, τα έπλυνα και τα απόθεσα στο Ιερό σε μια θυρίδα, άναψα και ένα καντήλι. Το βράδυ της ίδιας ημέρας, βλέπω στον ύπνο μου τον Όσιον άνθρωπον του Θεού που κρατούσε στην αγκαλιά την εικόνα Του, μεγάλη ίσαμε το ανάστημά Του. Μα μια εικόνα περίλαμπρη από καθαρό ασήμι, σφυρηλατημένη με το χέρι. Δίπλα του βρισκόταν ένα μανουάλι. Εκεί άναψα μια λαμπάδα από καθαρό κερί. Κι άκουσα τη φωνή του:

— Σ' ευχαριστώ πολύ. Ονομάζομαι Εφραίμ.
Πέρασε αρκετός καιρός. Από τότε, είχα μέσα μου μια απορία για αυτό το περιστατικό. Μια άλλη μέρα, αφού τελείωσα τον Εσπερινό, καθώς έκλεινα την πόρτα της Εκκλησίας, ακούω τρία γλυκόηχα κτυπήματα σαν από κομπολόι κεχριμπαρένιο. Κατάλαβα. Ήταν ο Άγιος. Γυρίζοντας, μπήκα στο Ιερό, άναψα ένα κεράκι και προσκύνησα τα Άγια Λείψανα. Ευωδία άρρητη πλημμύρισε ολόκληρο το

είναι μου. Αισθάνθηκα εντός μου τον Παράδεισο μα και την ταπεινότητά μου, μπροστά σ’ αυτό το μεγαλείο.